

EDITORIAL

Geoană, revoluționarul

CLAUDIU BRAN

Oricum am pune problema, oricât ar cântări în balanța guvernării nepriceperea, interesele personale sau de grup ale unora dintre membrii actualului Executiv, trebuie să recunoaștem că Tăriceanu și compania au parte și de o doză serioasă de ghinion. Inundațiile de anul acesta au avut și ele o contribuție importantă la erodarea popularității Puterii. Partidele din opoziție au știut să profite de pe urma nenorocirii românilor, chiar dacă, de multe ori, au dat și ele cu băta în baltă. Iată, însă, că totul s-a terminat. Dacă, până acum, politicienii noștri, indiferent de culoare, simțeau că-i doare prin părțile dorsale că o parte din țară se află sub ape și se certau pe ciolan, se pare că a venit și vremea responsabilității și seriozității. Liderul pesediștilor, cel alintat de colegi, în semn de apreciere probabil, cu epitete care de care mai dragăstoase și tulburătoare, Mircea Geoană adică, a pus șaua pe politicienii români. A convocat sau, mă rog, invitat toate partidele la consultări sub bagheta sa necruțătoare. Măsurile care aveau să fie propuse de Geoană aveau să fie, după propria sa caracterizare, revoluționare. Principala măsură, anunțată din timp, era ca parlamentarii din județele afectate de inundații să meargă acasă și să pună osul la treabă. Iar pentru ca lucrările Parlamentului să nu sufere, programul acestor oameni de bine numiți parlamentari urma să se prelungească până la orele 23.00. Nu calcă ei, săracii, la serviciu nici în condițiile actualului program de gravidă, d'apăi să mai presteze și ore suplimentare? Până la urmă, întâlnirea formidabilă a avut loc. Au participat Geoană și Vadim. N-are nimic, problemele inundațiilor s-au rezolvat. Senzațională soluție găsită de Geoană: sinistrații vor primi, pentru iarnă, rulote și barăci care nu mai folosesc nimănui. Mai greu o să fie cu mâncarea, dar să sperăm că cei care renunță la rulote și la barăci nu își vor lua sutele de kilograme de provizii din cămărilor acestora. Și, ca să spunem adevărul, rulotele pot fi mutate în zone unde nu sunt inundații. Pe munți, pe Coasta de Azur sau în țările calde. O singură nelămurire aș mai avea: măi frate, câte rulote avem în România și cam câte sute de sinistrați încap într-o rulotă, că nu-mi iese la socoteală?

⇒ **ANALIZĂ** | Politicienii și unii oameni de afaceri se răzbună pe SRI.....2

⇒ **INFRAȚIUNI** | Harta cămătarilor din București.....4

⇒ **DOSAR** | UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (III).....5

⇒ **INVESTIGAȚII** | Judecătorul Prepelită, „implicat” într-o serie de „coincidențe”.....10

În atenția doamnei ministru Monica Macovei!

Vilele procurorului-șef al Sectorului 4

pag. 9

De unde ați avut 1.800.000.000, domnule Roșca?

DEZVĂLUIRI | pag. 3

Politica fiscală a guvernatorului BNR poate duce la amânarea intrării României în UE

Politicienii și unii oameni de afaceri se răzbună pe SRI

Unul dintre subiectele care au făcut săptămâna trecută să curgă râuri de cerneală a fost interpretarea Raportului Comisiei parlamentare pentru controlul activității SRI. Deși unii dintre membrii comisiei au catalogat activitatea pe 2004 a principalului serviciu de informații român drept „bună și foarte bună”, unele mijloace media au apreciat că se poate vorbi despre cel mai dur raport al Comisiei din ultimii 15 ani. Să nu uităm că SRI a jucat, în acest an, în criza răpirii ziaristilor în Irak, un rol care a dus la aprecieri din partea președintelui Traian Băsescu, fapt care a stârnit murmure în rândul anumitor politicieni și oameni de afaceri. Să nu uităm de lupta dintre președinte și premier privind subordonarea unei eventuale Comunități de informații și, respectiv, pe cea privind informările Serviciului cu referire la grupurile de interes. Să nu uităm nici acuzațiile unor oameni de afaceri cu conștiința nu foarte curată, care au protestat că sunt monitorizați. Dar să le luăm pe rând.

Activitate bună în proporție de 85-90 la sută

„Noi am avut o apreciere bună a activității SRI, pe alocuri foarte bună și dacă aș vorbi despre un procent de eficiență, acesta ar fi de 85 la sută. Sigur că în cadrul raportului noi am constatat și o serie de deficiențe, nici nu era posibil să nu

se întâmple astfel. Există incoerență în politica de resurse umane, blocaje de mentalitate. E natural să fie așa și noi sperăm să eradicăm aceste probleme, dar nu dintr-o dată. Prin urmare, eu cred că este nedreaptă maniera de interpretare și catalogare a raportului de către alții”, a declarat președintele Comisiei, liberalul Radu Stroe, citat de Mediafax.

„Concluzia generală a Comisiei de control parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații confirmă producerea unor schimbări consistente în activitatea de ansamblu a SRI. Activitatea Serviciului a fost catalogată ca fiind bună și foarte bună (...). Vreau să evidențiez o reală creștere a volumului și calității informațiilor destinate prevenirii și înlăturării amenințărilor la adresa securității naționale, în principal cele privind fenomenul terorismului, contraspijonajului, dar mai ales cele privind disfuncțiile și vulnerabilitățile din domeniul social și economic. Per ansamblu, activitatea a fost, repet, una bună”, declara și un alt membru al Comisiei, deputatul PSD Gabriel Oprea.

Critici

SRI are „unele probleme generate de incoerența unor politici de resurse umane anterioare, ale căror efecte s-au acumulat, principalele consecințe ale acestora constituindu-le lipsa generației de mijloc maturi-

zate profesional, afirmarea insuficient de convingătoare a noilor promoții de ofițeri și un dezechilibru al repartizării personalului pe domenii de activitate, în defavoarea structurilor operative de informații”, se afirmă în coraport. În plus, se vorbește despre întâzieri în depășirea unor blocaje de mentalitate ale unora dintre ofițeri și se critică faptul că în anumite situații nu s-au putut stabili întotdeauna cele mai corecte aprecieri în cazul sesizărilor unora dintre ofițeri din cauza inerției sistemului. În schimb, se apreciază că au fost luate rapid măsuri severe împotriva ofițerilor care au greșit.

Alte date ale coraportului

Parlamentarii au evidențiat operaționalizarea Centrului de Coordonare Operativă Antiteroristă, element esențial al Sistemului Național de Prevenire și Combatere a Terorismului, rezultatele obținute în creșterea eficienței activităților de protecție a informațiilor clasificate naționale și NATO, precum și punerea în aplicare, în cazurile și cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, a actelor de autorizare a culegerii de informații, prin operațiuni care implică restrângerea temporară a exercițiului unor drepturi și libertăți constituționale. Raportul Comisiei mai arată că, față de anul 2003, se înregistrează aproape o dublare a numărului de sesizări ale organelor de cercetare și urmărire penală, fiind documentate informativ 457 de informații și sesizări. În domeniul cooperării în interiorul sistemului securității naționale, ponderea acțiunilor de acest gen o dețin cele realizate de SRI cu Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Apărării Naționale, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază și Serviciul de Telecomunicații Speciale, către care SRI a transmis cu 67,11 la sută mai multe informații decât în anul 2003, recepționând cu 13,14 la sută mai puține.

Fondurile bugetare alocate SRI au fost gestionate corect, au stabilit parlamentarii.

Președintele Comisiei Parlamentare de Control al SRI

Cui îi este frică de SRI?

Una peste alta, lucrurile sună bine. Atunci de ce regăsim atâtea comentarii și aprecieri cel puțin ciudate privind coraportul Comisiei comune permanente a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații? S-ar putea ca răspunsul să-l găsim chiar în raportul SRI pe 2004.

Principalele riscuri la adresa securității naționale în 2004 au fost generate de terorism, criminalitatea organizată transfrontalieră, corupție, persistența practicilor abuzive și ilegale în administrație și justiție, evaziunea fiscală de amploare, aflăm din acest raport.

Conform raportului, în activitatea de contraspijonaj, SRI a avut ca prioritate monitorizarea și contracararea acțiunilor serviciilor secrete din state care nu agreează extinderea NATO și UE, state sau grupuri interesate în valorificarea în detrimentul României a oportunităților apărute în procesul de integrare euro-atlantică, state care tind să asocieze România actorilor internaționali percepți, în mod tradițional, drept inamici. Pentru descurajarea activităților

asociate terorismului, SRI a inițiat, în 2004, 713 măsuri, cum ar fi întreruperea dreptului de ședere și includerea unor persoane pe lista de persoane indezirabile pentru România, precum și influențarea sau determinarea unor persoane să renunțe la activitățile din care puteau rezulta amenințări la adresa siguranței naționale.

Economia, bat-o vina...

SRI a mai constatat în 2004 interferența unor interese personale sau de grup în derularea actului administrativ, perturbarea mecanismelor de realizare a actului de justiție, ca urmare a abuzurilor și ilegalităților comise de persoane cu responsabilități în domeniu.

SRI a monitorizat „acțiunile inițiate de entități private interne și externe ori grupuri de interese agreeate în jurul său beneficiind de sprijinul unor persoane cu funcții de decizie în vederea valorificării oportunităților generate în cadrul acestor procese în defavoarea interesului public”. În domeniul industrial, s-au semnalat acțiunile unor grupuri de interese vizând obținerea de poziții dominante pe anumite piețe, prin preluarea directă sau prin intermediari a unor societăți cu profil unic și influențarea

deciziilor strategice în domeniu.

La capitolul din raport dedicat „apărării valorilor constituționale” aflăm despre „obstrucționarea activității unor instituții ale statului ori detumarea în sensuri neconforme cu interesul general ca urmare a agregării și consolidării unor grupuri de interese, dispunând de conexiuni în mediile de decizie”.

În 2004 au fost elaborate 4.947 de documente integrate, în baza cărora – prin difuzare simultană – au fost puse la dispoziția factorilor de decizie 12.528 de informații. Circa 82% din totalul documentelor de informare au fost destinate Guvernului, iar la Președinția României au ajuns 14% din total. Către factorii de decizie la nivel local s-au transmis 2.344 de documente – 1.903 destinate prefectilor, iar 441 președinților de consilii județene.

Ca să rezumăm: SRI a deranjat cetățenii străini implicați în activități ilegale; marii jucători de pe piețele combustibililor și energiei; o serie de politicieni puși pe căpătuială; funcționari publici și magistrați și lista nu se oprește aici. Măi băieți, mai băgați-vă mințile în cap! Chiar nu mai poate fura omul liniștit în țara asta?

CLAUDIU BRAN

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108,
Sector 4, București
Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ŞEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

de z v ă l u i r i

Politica fiscală a Guvernatorului BNR poate duce la amânarea intrării României în UE

Conducerea Băncii Naționale începe să dea semne de nervozitate. După aplicarea unor măsuri dure care au dus la limitarea creditului de consum și al celui imobiliar, se pare că până la sfârșitul anului BNR va interveni pe piață pentru a tempera aprecierea leului în raport cu principalele valute.

Această ultimă măsură poate conta din punct de vedere financiar-bancar. Dacă va fi luată în preajma sărbătorilor de iarnă, nu va fi percepută de populație decât

printr-o nouă explozie a prețurilor, în special la produsele de import.

Indicele inflației – un fals al BNR

Adevărul este că de mulți ani BNR-ul are propria sa politică, care nu întotdeauna este în concordanță cu cea a statului român.

Raportând un indice de inflație de circa 8%, conducerea BNR practic comite un fals, pentru că se raportează la întreaga populație, în contextul în care peste 40% dintre cetățenii României trăiesc în mediul rural, unde se practică o economie de subsistență, iar indicele

d e
inflație
e s t e

zero. Raportat în mod corect la populația orașelor, indicele de inflație este în jur de 13%, lucru pe care populația îl simte din punct de vedere al coșului zilnic.

Un contract ținut secret

Anul trecut, cu surle și trâmbițe, BNR, sub conducerea eternului guvernator Mugur Isărescu, a lansat leul greu.

În afară de aspectul cosmetic (vezi, Doamne, ce monedă puternică avem), această operațiune ridică semne de întrebare.

În primul rând, contractul prin care s-a atribuit către două

firme tipărirea noilor bancnote este în continuare ținut secret și gurile rele spun că ar conține câteva clauze greu de dezvăluit.

În al doilea rând, suportul de polimer al noilor bancnote nu corespunde exigențelor europene, care au bancnotele, inclusiv euro, tipărite pe suport de hârtie.

15 milioane de euro cheltuiți aiurea

În al treilea rând, excluzând de la licitație o puternică societate – Diessecke & Deurient – s-a accentuat tensiunea dintre România și Germania, stat de care depinde în

mare măsură integrarea noastră în Uniunea Europeană. Conform unor expertize serioase pe care le avem la dispoziție, tipărirea leilor grei pe suport de hârtie ar fi dus la economisirea de către BNR a 15 milioane de euro, argument care nu a fost de natură a-l impresiona pe dl guvernator Isărescu.

În fine, considerăm că lansarea noilor bancnote ar fi avut o oarecare explicație, dacă în 2007 România ar fi fost amânată de la integrarea în UE. Poate că dl Isărescu are alte informații sau opțiuni decât Guvernul și Președinția.

Isărescu neglijează interesele marilor puteri

Integrarea în UE va însemna în câțiva ani introducerea monedei unice euro și sub acest aspect rolul guvernatorului Isărescu s-ar diminua considerabil, ceea ce este departe de a-i conveni unui actor atât de puternic pe scena economică și politică a României.

Revenind la tensionarea relațiilor între București și Berlin în urma excluderii unei firme germane de la licitația pentru tipărirea noilor bancnote, trebuie spus că marile puteri

europene au interese economice pe care România nu trebuie să le neglijeze.

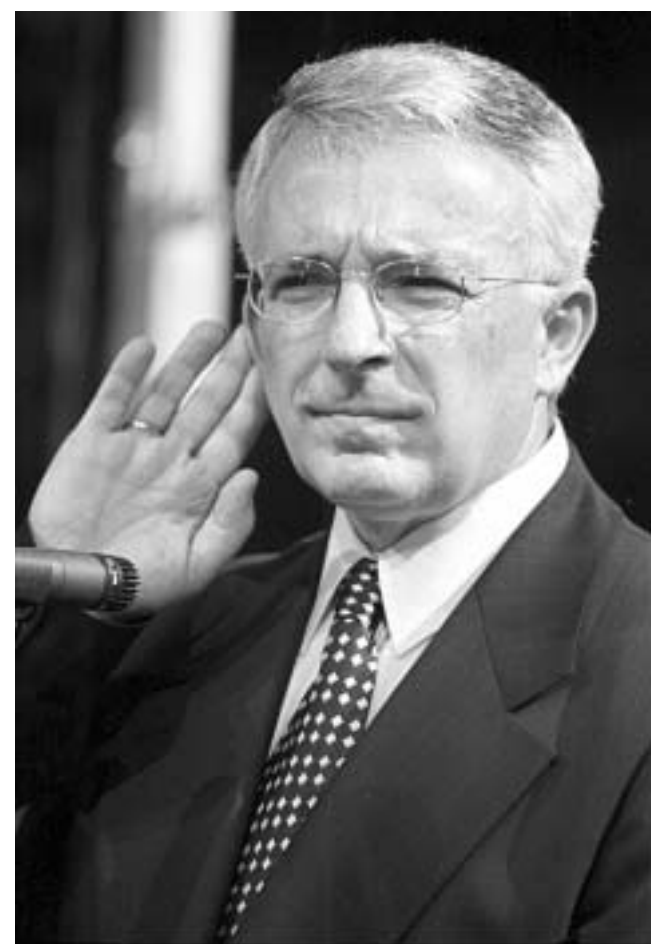
În cazul privatizării Sidex Galați, primul-ministru al Marii Britanii, Tony Blair, nu s-a sfiit să intervină pe lângă fostul premier Adrian Năstase în favoarea concernului ISPAT, iar privatizarea a fost un succes.

Neglijarea intereselor, fie ele și oficioase, ale Germaniei, de Mugur Isărescu în cazul tipării leului greu a pus România într-o situație delicată, creând o nouă problemă a integrării în Uniunea Europeană.

GEORGE DORFI

Foto: Omni Press & Design

Harta cămătarilor din București

Probabil că una dintre principalele probleme ale României este evaziunea fiscală. Din 1990 și până în prezent nici una dintre marile averi construite în România nu pot fi socotite curate, multe dintre ele fiind rezultatul unor inginerii financiare care au presupus aplicarea unor tehnici de ocolire a obligațiilor către bugetul de stat sau mai pe scurt evaziune fiscală.

În afara marilor evaziioniști luați la ochi de instituțiile abilitate există un anumit gen de ocupație care presupune în mod obligatoriu evaziunea fiscală și care scapă rigurilor legii. Ne referim la cămătărie, o practică care a explodat după revoluție.

Modul de operare al cămătarilor

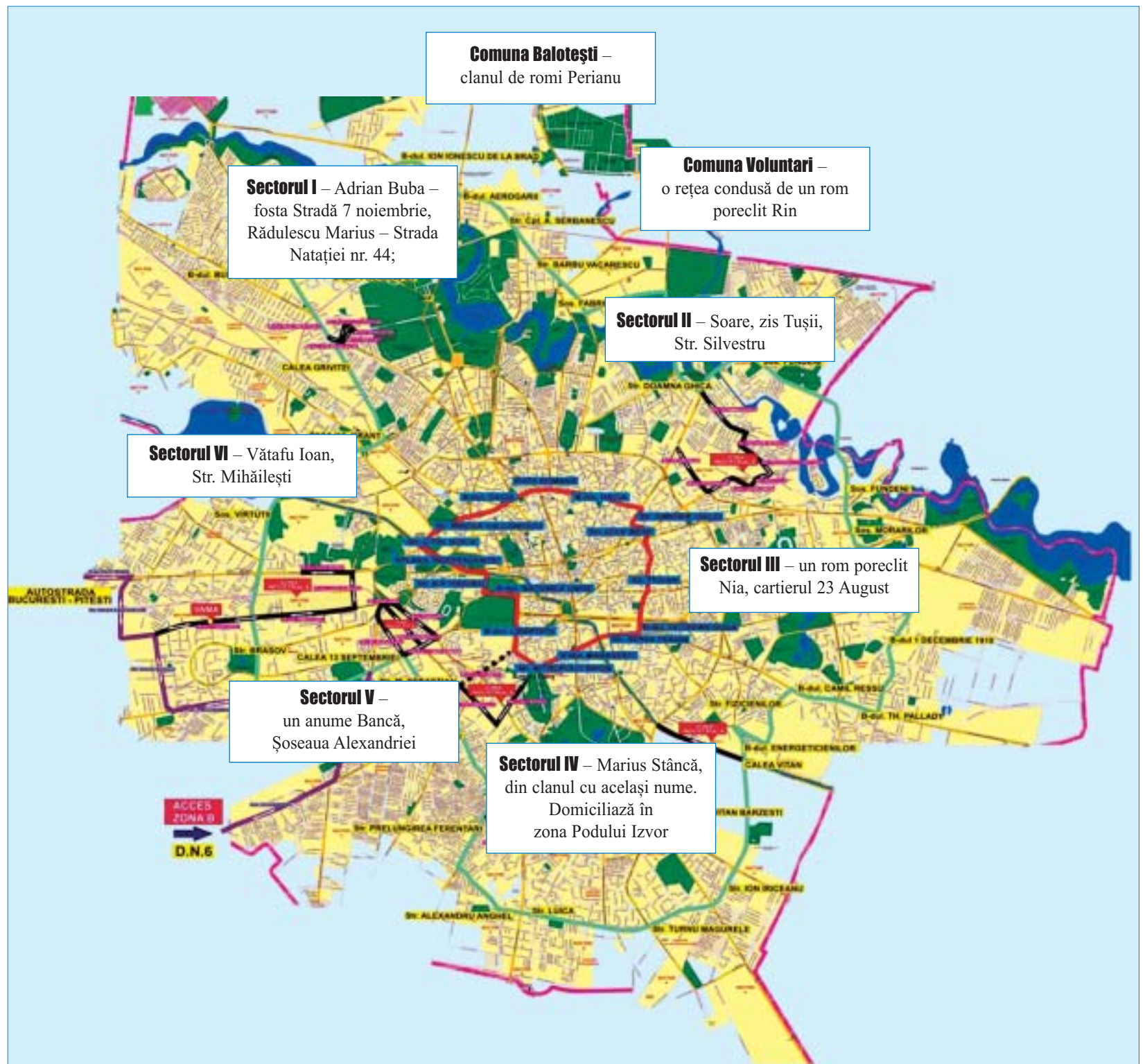
Este destul de simplu. O persoană care are nevoie de o anumită sumă de bani garantează un împrumut mascat sub forma unei operațiuni comerciale.

În cazul în care garanția este un imobil sau un apartament se fac acte de vânzare-cumpărare fictive, iar dacă suma este returnată, cu dobânda aferentă, care poate să fie între 10% și 100%, documentele se distrug. Dacă suma și dobânzile enorme nu sunt returnate, nefericitul care a apelat la cămătari pierde bunul cu care a garantat împrumutul. Dacă cel care a împrumutat cere o păsuire sau un nou termen pentru restituirea sumei, dobânda se dublează.

Datornicii își pot pierde chiar și viața

Astfel s-au câștigat, de-a lungul anilor, sume enorme de bani, de un grup restrâns, dar bine organizat, de indivizi, în marea lor majoritate de etnie romă.

După cum a demonstrat cazul fraților Balint (Cămătaru), embrionul criminalității organizate îl reprezintă cămătăria. Cel puțin până acum doi-trei ani, nereturnarea unor sume de la cămătari presupunea, pentru datornici, răpire, molestare, fiind înregistrate chiar și cazuri de omor.

Comuna Balotești –
clanul de romi Perianu

Sectorul I – Adrian Buba –
fosta Stradă 7 noiembrie,
Rădulescu Marius – Strada
Natației nr. 44;

Comuna Voluntari –
o rețea condusă de un rom
poreclit Rin

Sectorul II – Soare, zis Tușii,
Str. Silvestru

Sectorul VI – Vătafu Ioan,
Str. Mihăilești

Sectorul III – un rom poreclit
Nia, cartierul 23 August

Sectorul V –
un anume Bancă,
Șoseaua Alexandriei

Sectorul IV – Marius Stâncă,
din clanul cu același nume.
Domiciliază în
zona Podului Izvor

Acești cămătari, cu un nivel de viață ridicat, la mîntea lor (case, mașini, bijuterii), trăiesc în mijlocul nostru și sunt

în general cunoscuți de poliție. Nici unul nu are declarată vreo sursă oficială de venit, dar, din cauza curențelor le-

gislației, nu se pot lua măsuri împotriva acestui flagel.

Fără a avea pretenția de a fi completă, prezentăm o har-

tă a răspândirii cămătarilor în București și împrejurimi.

Sectorul I – Adrian Buba – fosta Stradă 7 noiembrie,

Rădulescu Marius – Strada Natației nr. 44;

Sectorul II – Soare, zis Tușii, Str. Silvestru;

Sectorul III – un rom poreclit Nia, cartierul 23 August.

Sectorul IV – Marius Stâncă, din clanul cu același nume. Domiciliază în zona Podului Izvor;

Sectorul V – un anume Bancă, Șoseaua Alexandriei;

Sectorul VI – Vătafu Ioan, Str. Mihăilești;

Com. Voluntari – o rețea condusă de un rom poreclit Rin.

Com. Balotești – clanul de romi Perianu.

Considerând că activitatea acestor cămătari trebuie stopată, Ministerul Justiției și Ministerul Administrației și Internelor sunt obligate să propună un proiect de lege pentru descurajarea și desființarea acestei periculoase ocupații.

DEPARTAMENTUL INVESTIGAȚII

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (III)

Afirmarea unei deschideri către SUA și Occident, după Declarația din aprilie 1964, considerată de conducerea de la Kremlin un mare afront, a pus unității informativ pe spațiul „țări socialiste“ probleme serioase de compartimentare și secretizare.

În mod evident, spionajul sovietic, într-o oarecare măsură și cel al celorlalte țări socialiste, nu puteau rămâne inactice pe spațiul românesc.

Una dintre primele orientări ale UM 0920/A a fost depistarea și atragerea la colaborare a foștilor lucrători din Serviciul Special de Informații, condus în timpul războiului de Eugen Cristescu, după lichidarea de către legionari a lui Mihai Moruzov.

Fără a-l recruta pe general, maiorul Pachis întreținea cu acesta relații pe interese de muncă, urmărind în special starea de spirit a comunității grecești, dar și probleme operative

Prima confruntare notabilă cu KGB-ul nu a aparținut însă unității nou înființate, ci Direcției de contraspionaj condusă de Neagu Cosma. În cadrul acestei direcții exista un serviciu care se ocupa cu contraspionajul pe spațiile Grecia-Turcia. Șeful biroului Grecia era un ofițer de origine greacă, maiorul Pachis. După războiul civil din Grecia, din 1946-1948, pierdut de forțele comuniste, un mare număr de insurgenți s-au refugiat în țările numite atunci de democrație populară. România nu a făcut excepție, liderul neoficial al comuniștilor greci refugiați fiind generalul Chichitas, căruia i se atribuisse o locuință pe Bulevardul Ana Ipătescu și primea pensie de la CC al PCR.

Fără a-l recruta pe general, maiorul Pachis întreținea cu acesta relații pe interese de muncă, urmărind în special starea de spirit a comunității grecești, dar și probleme operative, cum ar fi infiltrarea emigrației cu agentură din țările NATO.

Pentru KGB, care era în spatele cererii de transfer, arhiva avea o deosebită importanță operativă, deoarece conținea evidențele persoanelor de sprijin ale comuniștilor aflate în Grecia

Secretarul Partidului Comunist Grec se refugiase la Moscova și încerca să unească emigrația sub conducerea sa în sco-

pul de a trimite agentura în Grecia, pentru a pregăti insurgenți în vederea doborârii regimului de la Atena, susținut de NATO.

ferul. Pentru KGB, care era în spatele cererii de transfer, arhiva avea o deosebită importanță operativă, deoarece conținea evidențele persoanelor de sprijin ale comuniștilor aflate în Grecia.

Aceste persoane ar fi urmat ca, dirijate de Moscova, să constituie o coloană a V-a, care în cazul unui război să declanșeze mișcarea de partizani. De asemenea, se avea în vedere ca, dirijați de KGB, simpatizanți și comuniști din Grecia să declanșeze greve, mitinguri, sabotaje care să afecteze interesele NATO.

După această acțiune, Ceaușescu a ordonat Direcției de contraspionaj să organizeze un partid comunist grec anti-Colianis și anti-Moscova

Contraspionajul românesc a pătruns într-o arhivă, a luat toate documentele și le-a mutat într-o casă conspirativă.

După această acțiune, Ceaușescu a ordonat Direcției de contraspionaj să organizeze un partid comunist grec anti-Colianis și anti-Moscova. De remarcat că împotriva uzanțelor perioadei (anii 64-66) această acțiune nu a fost încredințată secției externe a CC al PCR.

Planul de măsuri al Direcției de contraspionaj a prevăzut formarea, cu ajutorul agenturii recrutate din comunitatea grecească, a unui grup de inițiativă, condus de un informator de profesie inginer, cu numele conspirativ „Gingios“.

Partidul comunist nou creat a dat suficientă bătaie de cap Moscovei, prin luări de poziție favorabile PCR, în special pe linia mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

GEORGE DORFI

La un moment dat, de la Moscova, Calianis, secretarul general al comuniștilor greci, a dat dispoziție oamenilor săi din România să-i transfere arhiva partidului, care fusese depozitată la București, pe Strada Porumbaru.

Informații despre acest lucru, Ceaușescu a dispus ca securitatea să împiedice trans-

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XII)

Întâlnirea dintre ofițerul instructor și candidat începea, ca orice întâlnire, cu clasicele formule de politețe folosite de două persoane care se cunosc deja, dar care sunt dornice de comunicare, fiecare curiosă la rândul ei de a afla câte ceva din ultimele evenimente din viața celeilalte. Un dialog simplu, în aparență, căci sarcina ofițerului instructor era deosebit de grea, el fiind acela care trebuia să dirijeze totul, până când „simfonia” pe care o exersase de nenumărate ori ajungea în acel punct de satisfacție spirituală, de relaxare și de încântare divină. Preludiul începea cu ultimele întâmplări din viața sa. Îi povestea candidatului câte ceva din ultima sa misiune oficială în străinătate, unde se deplasase la un colocviu pe tema cercetării în domeniul chimiei. Îi povestea despre interesul străinilor în legătură cu cercetarea românească, apoi de modul cum fusese organizat timpul liber al participanților, locurile vizitate, fotografiile făcute, documentația obținută, cadouri, suvenirurile aduse familiei, impresiile lăsate, discuțiile avute la întoarcere cu colegii, prietenii, șefii profesionali.

românești din cât mai multe domenii, necesitățile economiei românești din programul de dezvoltare inițiat de conducerea superioară de partid și de stat, nevoia de cadre tinere, bine pregătite profesional, intelectuali de autentică valoare care să ducă la bun sfârșit acest program și să reprezinte țara în orice competiție internațională. România avea nevoie de specialiști care prin eforturile personale și colective puteau să aducă contribuții deosebite la efortul întregului popor pentru a depăși faza de țară în curs de dezvoltare în care ne aflăm. Specialiștii de care avea nevoie țara puteau să lucreze atât în țară, cât

sional, curajoși, tenace, dar și buni patrioți. Puteau lucra în ministere, institute de cercetare, centrale de minister sau orice altă instituție guvernamentală.

În exterior își puteau desfășura activitatea la o ambasadă, un consulat, un centru cultural extern al României sau orice alt obiectiv de interes național din exterior. Ofițerul instructor

nea oameni, pe care țara îi trimitea în exterior pentru a o reprezenta și a-i aduce diverse servicii, pregătirea de specialitate de care trebuiau să dispună, condițiile în care lucrau, unele dintre greutățile pe care aveau să le întâmpine în condițiile în care lucrau departe de țară, de familie și prietenii și sacrificiile de ordin moral, dar mai mult fizic, care decurgeau din aceste privațiuni și condiții de viață singulară. Îi declara apoi că el, candidatul, avea multe dintre aceste calități, pentru o persoană care ar putea lucra într-un asemenea loc de muncă, dar că ocuparea unui asemenea post nu era chiar așa de ușoară. Ar mai fi fost necesară o perioadă de pregătire, în țară, o așa-zisă perioadă de perfecționare, în care s-ar fi insistat asupra cunoștințelor de limbi străine, politice și culturale în legătură cu țara unde urma să-și desfășoare activitatea în exterior, unele cunoștințe de geografie, istorie, psihologie, dar mai ales de „diplomație”.

Era sigur că putea face față unor schimbări profunde de viață, de obiceiuri, de cultură și chiar de neutralitate

Subiectul conversației devenea din ce în ce mai interesant, iar candidatul era numai

ochi și urechi. Se așteptase la o schimbare, dar întâlnirea cu „inspectorul de cadre” îi depășea orice așteptare. Aproape că amuțise. Se vedea deja diplomat sau alt reprezentant al unui stat din est care muncea în vest, oriunde ar fi fost, dar trăia în condiții capitaliste, vorbea numai limbi străine, învăța obiceiurile poporului respectiv, își făcea relații noi, dar dobânda și calități noi, occidentale. Era

Toți am vrea să jucăm un rol pe care așteptăm să ni-l atribuie un regizor măcar o singură dată în viață. Candidatul găsește în sfârșit un regizor

sigur că putea face față unor schimbări profunde de viață, de obiceiuri, de cultură și chiar de neutralitate. Ar fi stat un timp acolo unde îl trimitea patria, ar fi suportat singurătatea și orice alte sacrificii psihice și morale, poate și materiale, dar s-ar fi descurcat. Apoi se întorcea acasă, la ai lui, dar ar fi arătat altfel, mai matur cu mai multă experiență și poate cu mai multe avantaje. Viața îi zâmbea și îl provoca. Îi provoca ambițiile din cea mai ascunsă cămăruță a sufletului, îi provoca dorința de a evada dintr-un cotidian cenușiu, din ședințele

nirile culturale săptămânale cu colegii. Se gândea, bineînțeles, și la un câștig material suplimentar la salariul de mizerie pe care-l avea în institutul la care lucra, la modul de viață occidental, mai mult material, în care putea să aibă acces liber la o altă viață spirituală, pe care o simțea deja, la mai multă libertate de gândire, de exprimare.

Îl asculta pe „inspectorul de cadre”, dar gândurile îi zbu-

rau departe, în copilărie, în viața de liceu și de facultate.

Se gândea la toate greutățile și lipsurile de care se lovea în tot acest timp, la cât de greu îi fusese și ce eforturi depusese în plan material ca să-și termine cursurile absolvite. Fusese un elev eminent, dar dorea tot timpul mai mult, pe toate planurile vieții, și material și spiritual. Era modest, sociabil, cu multă putere de muncă, pasionat de orice, perspicace, curajos și învățat cu tot felul de greutăți și privațiuni de ordin material și spiritual. Soarta îi oferise acum o șansă, îl împinsese într-o intersecție cu multiple sensuri, din care el trebuia să-și aleagă unul, pe cel care se părea că îl merită cu prisosință și îl avantajează. Pentru că merita, într-adevăr, să fie recompensat, chiar dacă pe dru-

În exterior își puteau desfășura activitatea la o ambasadă, un consulat, un centru cultural extern al României sau orice alt obiectiv de interes național

Subiectul discuției îi prezenta o evaluare a cercetării

și în străinătate. Ei trebuiau să fie foarte bine pregătiți profes-

ional, curajoși, tenace, dar și buni patrioți. Puteau lucra în ministere, institute de cercetare, centrale de minister sau orice altă instituție guvernamentală.

Subiectul conversației devenea din ce în ce mai interesant, iar candidatul era numai

ochi și urechi. Se așteptase la o schimbare, dar întâlnirea cu „inspectorul de cadre” îi depășea orice așteptare. Aproape că amuțise. Se vedea deja diplomat sau alt reprezentant al unui stat din est care muncea în vest, oriunde ar fi fost, dar trăia în condiții capitaliste, vorbea numai limbi străine, învăța obiceiurile poporului respectiv, își făcea relații noi, dar dobânda și calități noi, occidentale. Era

top secret

mul care i se deschidea nu părea să vadă la început nici un fel de indicatoare.

Candidatul părea că era într-adevăr singur într-o intersecție, singur, ca un actor când recită un monolog, abandonat pe scena vieții de un regizor care știe scenariul, îi cunoaște rolul, dar își încearcă elevul. Îl încearcă, îl lasă să repete rolul, fără public, până când simte că jocul actorului se suprapune perfect personajului real, pe care îl întrușează. Vrând, nevrând, toți traversăm asemenea intersecții, în mașina unei drame sau a unei comedii, a unui ghinion sau al unui noroc apărut în existența și experiența umană, o existență personalizată, singulară. Niciodată nu vom găsi ceva asemănător. Toți am vrea să jucăm un rol pe care așteptăm să ni-l atribuie un regizor măcar o singură dată în viață. Candidatul găsisse în sfârșit un regizor. Găsisse un rol, al cărui text aștepta să-i fie prezentat.

Era doar o simplă formalitate care finaliza un stadiu al muncii de informații – RECRUTAREA unui viitor spion. Dar nu orice spion, ci un ILEGAL

Ofițerul instructor intuise starea emotivă prin care trecea

invizibilă de spirit, de înțelegere mutuală, de acces din ambele

candidatul, o intuise pentru că o aștepta. Aproape că-i ghicea gândurile. Intuiția făcea parte din stilul său de muncă. Arunca nada și aștepta reacția peștelui. Dacă mușca, tot efortul era recompensat. Iar candidatul mușcase. Se simțea mulțumit. Pentru el și pentru efortul colectiv, pentru cei care pregătiseră tot decorul scenei pe care urma să înceapă o piesă nouă în munca de informații. Era o piesă pentru care acum, pentru început, ofițerul instructor pregătise doar prologul. Ofițerul instructor era foarte sigur că reușise. Îi insuflase candidatului acele sentimente de siguranță după care acceptarea asigură acestuia o certitudine, un confort intim, o mulțumire și o recunoaștere a calităților personale după care tânjea de atâta timp. Chiar dacă nu avea confirmarea verbală, o avea pe cea de suflet. Ofițerul instructor simțea confirmarea din partea candidatului fără ca acesta să o mărturisească direct. Între cei doi se realizase o punte

părți, fără zone interzise, o punte de prietenie, de zonă liberă. Fiecare știa sau intuia precis ce gândește celălalt. Candidatul aștepta o întrebare precisă, una singură. Ofițerul instructor aștepta să pună această întrebare și-i știa răspunsul. Era doar o simplă formalitate care finaliza un stadiu al muncii de informații – RECRUTAREA unui viitor spion. Dar nu orice spion, ci un ILEGAL. Diferența este enormă.

Spionul devine astfel un trădător al patronului pentru care lucrează, fie el un om de afaceri, un politician, o organizație guvernamentală, o organizație teroristă, o firmă oarecare sau chiar o grupare care luptă pentru interesele comunității

Deasupra principiilor generale ale muncii de informații, a face spionaj înseamnă practic a încheia un contract între o persoană și Centrala de informații, un contract civil, de vânzare – cumpărare de informații.

Un individ se angajează să furnizeze informații, pe care Centrala de informații i le plătește, după anumite criterii. Persoana care devine spion se obligă să culeagă informații dintr-un domeniu sau altul, de obicei de la locul său de muncă, și să le vândă unui terț contra unor avantaje, de cele mai multe ori materiale. Spionul devine astfel un trădător al patronului pentru care lucrează, fie el un om de afaceri, un politician, o organizație guvernamentală, o organizație teroristă, o firmă oarecare sau chiar o grupare care luptă pentru interesele comunității. Pentru oricare dintre aceste situații, spionul este și va rămâne un trădător, motivația atitudinii sale fiind una singură – banul sau orice alt interes material. Pentru această categorie de spioni de viza este una singură: „vând și câștig, orice ar fi“.

Pentru toți spionii din această categorie problema

desfășoară spionul activitatea de informații, perioada istorică etc.

În pofida secretomaniei cu care agențiile de spionaj încearcă să păstreze tainele recrutării spionilor clasici, sau a oricărui agent care urmează să fure informații și să le vândă, metodele folosite la recrutare rămân aceleași, simple și banale, adaptate doar la categoria de persoane care prezintă interes operativ, persoane care, în majoritatea cazurilor se încadrează în aceleași forme ale personalității umane.

Spionul trebuie să fie o persoană inteligentă, sociabilă, cu o memorie bună, curajoasă, abilă, perspicace, cu un bun spirit de analiză și sinteză, rezistență la situații dificile și cu o capacitate mare de înțelegere.

Calitățile enumerate sunt generale și virtuale. În practică, unii dintre cei care devin spioni nu au nici măcar un sfert din aceste calități. Criteriile alegerii unui viitor spion clasic se rezumă astfel la o parte dintre aceste calități, dar care sunt completate de alte criterii, absolut obligatorii: accesul la informații, direct sau indirect.

Ofițerii de informații care punctează, verifică, recrutează și pregătesc spioni clasici

Spionul trebuie să fie o persoană inteligentă, sociabilă, cu o memorie bună, curajoasă, abilă, perspicace, cu un bun spirit de analiză și sinteză, rezistență la situații dificile și cu o capacitate mare de înțelegere

care se pune la recrutare este una singură: cât costă informațiile furnizate, care este prețul recrutării, al trădării, al riscului pe care fiecare în parte și-l asumă pentru obținerea informațiilor. Suma diferă astfel de la spion la spion în funcție de o serie de factori, în general valabili în orice împrejurare similară: valoarea informațiilor, greutatea obținerii lor, pericolul pe care și-l asumă spionul pentru a le obține, regimul juridic al documentelor sustrate și cel al pedepselor fixate în situația în care spionul este prins, cantitatea de informații solicitată și sustrasă, țara sau locul unde își

cunosc foarte bine categoriile de persoane din rândul cărora își aleg candidații. Metoda este veche, dar își păstrează valabilitatea datorită unor elemente, care nu pot fi înlocuite sau schimbate niciodată, ca și slăbiciunile pur umane care caracterizează zona din care acestea fac parte: aviditatea și lăcomia pentru bani și alte foloase materiale, invidia pe semenii mai bine dotați fizic și intelectual, lipsa de adaptabilitate socială, eșecurile profesionale și familiare, viciile și conflictele de personalitate. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (IX)

Pentru ceea ce urma să se întâmple, dacă n-aș fi primit telefonul, Sandi era îngerul meu salvator. Un înger care în viața unui ofițer de informații reprezintă, uneori, un certificat de garanție pentru libertate. Când îl ai te întorci acasă liniștit, chiar dacă misiunea a fost ratată, când nu-l ai, însă, îi regreți enorm de mult lipsa, căci urmările pot fi asemănătoare cu saltul din avion fără parașută. Sandi merita aplauze îndelungi, căci și fără explicații puteam să-mi dau seama că ne salvase și pe mine și pe A007, sau poate doar pe mine, dar încă nu realizasem. Era de fapt cel mai arzător motiv pentru care abia așteptam să-l văd, dar nu numai.

Fusese luat în studiu în perioada când era student și vizitase România pentru a-și vizita bunicii

Întâlnirea directă cu el nu era o problemă. Sandi era de mult stabilit în spațiul Andra, de la câțiva ani, avea deja cetățenia statului respectiv, iar din datele operative pe care le aveam despre el nu fusese luat în atenția organelor de contrainformații niciodată. Sandi se născuse într-o țară din Europa, din părinți români, emigrați din țară cu foarte mulți ani în urmă. Ulterior părinții s-au stabilit în spațiul Andra, unde Sandi urmase tot ciclul școlar și a ajuns inginer, în prezent fiind angajat la un mare institut de cercetări în domeniul aeronauticii. Fusese luat în studiu în perioada când era student și vizitase România pentru a-și vizita bunicii. După câțiva ani de verificare fusese recrutat de către serviciul de informații

externe ca „rezident extern“, lucrând sub această acoperire fără riscuri deosebite pe linie informativă. Pentru o acoperire perfectă a legăturilor sale cu organele de informații externe din țară nu i s-au cerut niciodată informații deosebite, sarcina sa principală fiind doar aceea a punctării și verificării unor mijloace de muncă pe linia realizării unor întâlniri dintre diferiți agenți de informații, între ei sau dintre ei și ofițeri din centrala de informații. Fusese verificat foarte mulți ani, iar loialitatea sa față de centrală nu a putut fi pusă la îndoială niciodată. Era un motiv pentru care în țară fusese avansat la un grad foarte mare iar identitatea sa reală era

cunoscută doar de câteva persoane din centrală.

Nici eu, nici Sandi nu cunoșteam prea multe date unul despre celălalt, doar atât cât era necesar să realizăm ulterior o întâlnire într-un alt spațiu

În spațiul „Andra“, Sandi era foarte bine apreciat pentru rezultatele sale profesionale. Avea însă și mulți prieteni, îndeosebi în domeniul cercetării, dar și printre politicieni și chiar din rândul organelor de poliție și contrainformații, cu care întreținea legături strânse, atât personal prin pasiunile comune, dar și cu familiile acestora. Sandi era foarte comunicativ și un mare amator de pescuit, vânătoare, golf și mai ales excursii, pasiuni care-i permitau să cunoască mereu cât mai multe și mai variate per-

soane și să se deplaseze cât mai des în toate localitățile din spațiul Andra, dar și în străinătate.

Pasiunile sale erau cunoscute de toți prietenii săi iar orice întâlnire cu diverși cetățeni, prieteni sau simple cunoștințe, fie din spațiul Andra fie din alte țări, nu păreau suspecte și nu atrăgeau astfel atenția nimănui, mai ales a organelor de poliție sau de contrainformații. Sandi îmi fusese prezentat în urmă cu foarte mulți ani, în timpul unei „excursii“ într-o țară din Europa. Ne-am întâlnit undeva pe malul Mării Mediterane, într-o stațiune luxoasă, unde Sandi își petrecea o parte din „concediul“ de vară. Mi-a fost prezentat de șeful meu, care-l avea în legătură directă. Întâlnirea a durat câteva zile, dar foarte încărcate. După prezentare a urmat un instructaj ca la carte. Nici eu, nici Sandi nu cunoșteam prea multe date unul

despre celălalt, doar atât cât era necesar să realizăm ulterior o întâlnire într-un alt spațiu, unde fiecare să poată justifica motivul întâlnirii cu celălalt, un nume, un număr de telefon și o adresă de contact.

Simțeam atunci o dorință nebună să-l mai revăd pe acest om, care-mi plăcuse în mod deosebit, care mă cucerise și-mi câștigase încrederea și aveam convingerea că simțământul fusese reciproc

Sandi avea o prezență foarte plăcută, era comunicativ și foarte volubil. Mi-a făcut și mi-a lăsat, chiar de la prima

întâlnire, o impresie deosebită. Avea multă personalitate și părea făcut pentru munca de informații. N-am uitat niciodată

cele câteva zile petrecute împreună pe malul mării, câteva zile în care, pe lângă instructajul de rigoare pe care îl făcea

periodic centrala de informații, am purtat numeroase și variate discuții pe teme dintre cele mai diverse.

M-am despărțit de el cu multă tristețe în suflet. Cunoșcusem un român adevărat, un patriot sincer și loial pământului de care se despărțise la o vârstă când încă nu cunoști sentimentul care mai târziu te macină și te atrage ca un magnet. Simțeam atunci o dorință nebună să-l mai revăd pe acest

om, care-mi plăcuse în mod deosebit, care mă cucerise și-mi câștigase încrederea și aveam convingerea că simțământul fusese reciproc. Era un simțământ pe care acum destul mi-l satisfăcea, căci peste câteva ore aveam să-l întâlnesc din nou, după milioane de clipe de așteptare și incertitudine.

(va urma)

SORIN V.
TEODORESCU

Salvați Vama Veche

...de mizerie, corupție și ilegalități (VI)

De curând, prin Ordonanța de urgență nr. 328 din 24 august 2005 s-a aprobat și a intrat în vigoare un nou Cod deontologic al judecătorilor și procurorilor din România.

„Respectarea normelor cuprinse în prezentul cod deontologic constituie un criteriu pentru evaluarea eficienței calității, activității și integrității judecătorilor și procurorilor“ (Dispoziții generale, capitolul I, art. 2).

„Judecătorii și procurorii sunt datori să se abțină de la orice acte sau fapte de natură să compromită demnitatea lor în funcție și societate“ (capitolul VI, art. 17).

Să nu cunoască domnul procuror obligațiile morale și profesionale stipulate în vechiul și noul cod deontologic al magistraților sau le ignoră cu bună știință?

Să fie oare acest nou cod deontologic al magistraților valabil numai în București, sau în toată țara? Căci la Vama Veche n-a auzit nimeni de el. Acolo nu sunt nici judecători, nici procurori și nici primari care să respecte și să aplice legile țării. Sunt însă vile, viluțe, case de vacanță sau sedii de firme construite de unii dintre ei fără aprobările și avizele cerute imperativ de legile care reglementează activitatea de construcții, activitatea de respectare a condițiilor de mediu, de protecția litoralului și a patrimoniului cultural național. În numărul anterior al revistei noastre exemplificam cu „viluța“ domnului Prim Procuror al Sectorului IV – Roșca Ovidiu-Emanuel, evaluată chiar de proprietar la suma de 1.800.000.000 lei și construită fără aprobările și avizele de rigoare (autorizație de construcție, documentație tehnică,

avize de mediu, MAPN, Direcția județeană pentru cultură, culte și patrimoniu cultural național, pompieri etc.).

Să nu cunoască domnul procuror obligațiile morale și profesionale stipulate în vechiul și noul cod deontologic al magistraților sau le ignoră cu bună știință? Să ne gândim oare la o moralitate îndoielnică din partea acestui magistrat sau la distanța prea mare de București a locului unde legea poate fi încălcată de oricine, indiferent de funcție și profil moral?

Toți locuitorii comunei Limanu știu deja a cui este

„viluța“ de pe plajă și în ce condiții a fost construită. Poate că numai așa se explică și curajul cu care primarul comunei Limanu încalcă flagrant legile pe plan local, iar dosarele sale penale ori dispar, ori sunt îngropate pe undeva, având parafate doar NUP-uri.

„Vă rugăm să trimiteți o comisie de anchetă serioasă și competentă care să scoată la iveală toate abuzurile și ilegalitățile existente la fața locului și pe care ne este imposibil să le așternem pe hârtie“

„Problemele acumulate ne-au făcut să avem momente de pierdere încrederii în instituțiile statului. Vă rugăm să trimiteți o comisie de anchetă serioasă și competentă care să scoată la iveală toate abuzurile și ilegalitățile existente la fața locului și pe care ne este imposibil să le așternem pe hârtie. Altfel, rămânem cu același gust amar al nedreptății care i-a fost sortită românului dintotdeauna. Avem

nevoie să credem și să ne convingem că s-a schimbat ceva cu adevărat în țara asta.“

În comuna Limanu, mai precis în stațiunea Vama Veche, sunt deci probleme, sunt abu-

zuri și ilegalități pe care oamenii nici măcar nu au curajul să le aștearnă pe hârtie. Pentru că se tem. De cine se tem oare? De legăturile domnului primar Urdea Nicolae Iustin cu boșii din București și de funcția acestora sau de toate la un loc? Încrederea justițiabililor în actul de justiție poate fi, în aceste condiții, pe bună dreptate, zdruncinată din temelii atunci când aceste acte de jus-

tiție sunt îndeplinite de magistrați a căror moralitate este pusă sub semnul îndoielii.

Oamenii de rând, alegătorii cinstiți ai domnului primar, cer de mai mult timp o comisie de anchetă serioasă, care să constate aceste abuzuri și poate și altele pe care ei le știu, dar pe care noi nu le-am identificat. Dar de unde să vină oare această comisie când la bariera legii sunt filtre de interese locale și centrale care o opresc, când legăturile colaterale cu crima organizată conduc în unele circumstanțe la aplicarea legii după bunul plac al celor care folosesc legea și o interpretează în scopuri personale și de grup, care nu au nimic în comun cu ideea de justiție independentă?

(vom reveni cu amănunte)

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚIILOR

Un grup de cetățeni din satul 2 Mai, comuna Limanu, județul Constanța, reclamă abuzurile grosolane ale primarului Urdea Nicolae Iustin și ale acoliților săi:

Neacordarea terenurilor cetățenilor conform Legii 1/2000 și 10/2001, dar în schimb s-au acordat terenuri extra și intravilan unor persoane străine de localitate care nu aveau nici un drept legal. Exemple:

- fostului procuror șef al Parchetului Mangalia și actual avocat Vizante
- lui Verdeș Ion, fost secretar al Consiliului Local Limanu și fost secretar al Consiliului Popular Limanu – actual pensionat
- lui Boița Petrina, actual secretar al Consiliului Local Limanu (5.000 m intravilan la malul mării fără ca cererea să fie depusă în termen)
- Dorinei Macovei – 4 ha
- Ștefaniei Ciobănel – 8 ha, ambele angajate la cadastru, care prin natura funcțiilor au schimbat parcelarea și i-au scos pe cetățenii în drept, mutându-i în alte sole ex.: Ioniță Ghe., Nazar Vasile, Dragomir Teodor etc.

Altora li s-a refuzat complet acordarea terenurilor în drept. Ex.: Podariu Virgil revendică 1.250 m intravilan cu cerere și acte depuse în termen, la data de 13.09.2000, Nr. 3242 pe Legea 1/2000.

Ba mai mult, a fost jignit și dat afară din birou de către Primar (practică folosită frecvent de domnul Primar).

A vândut pe malul mării, la 2 Mai, mai multe suprafețe de teren unor persoane din București și Germania, intrând și pe teritoriul domnului Podariu Virgil cu o suprafață de 273 m².

Domnului Dragomir Ion – fost deportat – nu i s-a acordat 38 ha. Toate anexele au fost întocmite și validate de Comisia Județeană, dar primarul nu a vrut să întocmească procesele-verbale de punere în posesie și cu ajutorul PSD-iștilor le-au radiat din anexă. Moștenitorul domnului Dragomir Ion (Dragomir Vasile – fiu) a fost agresat în câmp, fiind internat trei săptămâni cu certificat medico-legal, dar doamna Procuror Răzmeriță, fostă subalternă a domnului procuror Vizante, a mușamalizat totul.

Domnul Primar a atribuit terenuri în concesiune, dar cerem să se verifice cât a fost de legal. A înlăturat de la Primărie funcționarii incozi (soții Cubanit).

Angajatul Primăriei Gh. Alexandru în funcția de șef serviciu Gospodărie locală (mâna dreaptă a Primarului) își construiește vilă în localitatea 2 Mai folosind muncitorii plătiți din ajutorul social de la Primărie.

Pe teritoriul localității 2 Mai este amplasat Șantierul Naval, dar foloasele sunt încasate de Primăria Mangalia.

investigații

Foto: Omni Press & Design

Judecătorul Prepelită de la Buftea, „implicat” într-o serie de „coincidențe”

În numărul trecut al săptămânalului nostru am publicat un material bazat pe date și documente, din care rezulta că, fără nici un temei legal, Judecătoria Buftea a anulat o licitație legală privind un teren situat pe Strada Odăi nr. 22, din comuna Otopeni.

Terenul a fost scos la licitație, întrucât SC Agroindcom Chitila SA, care îl folosea (una dintre multiplele societăți ale lui Hassan Awdi), nu își onorase obligațiile față de stat, fiind obligată să plătească suma de 4.532.723.699 lei.

O coincidență

Licitatia a avut loc pe data de 04.04.2005, fiind câștigată de un investitor privat (Cârstea Gabriel), care a plătit 8 miliarde de lei. După terminarea licitației, la câteva ore, societatea lui Awdi plătește suma de 7.578.002.636 lei, în contul APPS, blocând în mod nelegal licitația.

Logic, are loc un proces la Judecătoria Buftea. Completul de judecată practic anulează precesul-verbal de licitație, expropriindu-l pe Cârstea Gabriel de un bun dobândit în mod legal.

Actorul principal al acestei comedii judiciare este judecătorul Nicolae Prepelită, fost avocat la Giurgiu, care, ce coincidență, a făcut parte din același cabinet de avocatură cu avocatul debitoarei (firma

lui Awdi). Judecătorul a încălcat legea pentru că, conform articolului 25 din Codul de procedură penală, trebuia să se abțină să judece cauza în care pleda fostul său coleg de avocatură.

Două coincidențe

Apărarea firmei lui Awdi a fost asumată de Societatea civilă de avocatură „Andrei și Crișan”. Primul avocat al intereselor lui Awdi a fost Lupu Valentin, fost judecător la Judecătoria Giurgiu, cunoștință bună a actualului judecător de la Buftea, Nicolae Prepelită. Să spunem că este o coincidență, la urma urmelor Giurgiu nu este o mare metropolă, iar cetățenii se cunosc între ei.

Al doilea avocat al intereselor lui Awdi, privind terenul din Strada Odăi, a fost Mihaela Soare, care a lucrat la cabinetul de avocatură „Popescu”, din Giurgiu, unde actualul judecător Prepelită a fost avocat stagiar.

Cam prea multe coincidențe, cam prea mare încrengătură de relații și interese în dosarul Judecătoriei Buftea privind licitația din Strada Odăi, pentru a nu ne pune serios pe gânduri.

Trei coincidențe

Nu suntem partizanii vehiculării unor zvonuri, astfel încât deocamdată ne mulțumim să spunem că avem date din care rezultă că undeva, în zona Chi-

tila, domnul judecător Prepelită își construiește o vilă de ultimul tip. Să fie vreo legătură cu soluția pe care a pus-o în dosarul civil privind buclucașa licitație din Strada Odăi? Sau este iar o coincidență, bată-le focul de coincidențe?

Noi nu credem în ruptul capului că Awdi s-a bazat în soluționarea dosarului de la Buftea pe relații neprincipiale cu anumiți judecători.

Doar domnia sa a semnat un memoriu adresat fostului ministru al Justiției, Cristian Diaconescu, prin care i-a cerut ca legea să fie deasupra intereselor revoluționarilor, politicienilor, reprezentanților Serviciului Român de Informații. Nu înțelegem de ce i s-ar fi pus pată pe revoluționari, dar dacă facem un exercițiu de gândire nu ne miră că îl frământă SRI-ul.

Revenim la memoriul adresat fostului ministru al Justiției, cu mențiunea că dl Awdi a promis că îl va informa asupra a 3-4 cazuri de corupție din poliție și justiție. Probabil a uitat să facă acest lucru, are preocupări mult prea însemnate. Deci polițiști și judecători corupți. Doamne, Dumnezeule!

Printre ei or fi oare și cei care frecventează Casa Bucur, o altă proprietate cu cântec a lui Hassan Awdi?

Să încercăm în numerele viitoare să răspundem acestor întrebări.

DANIEL BĂLAN

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Filosofie meteo

Lumea noastră e cea mai bună dintre toate lumile posibile, spunea un filosof al cărui nume, dacă l-am știut vreodată, îmi scapă acum. Ce frumos sună! Sună ca chestiile alea pe care orice filosof antic, conștient că e filosof antic, deci că e înțelept și va fi citat peste mii de ani măcar în programa obligatorie pentru clasa a

zecea, le spunea discipolilor în vreo livadă de măslini, sub un cer senin, conștient de poziția sa privilegiată în cetate și de cupa cu vin din mâna dreaptă. Ca orice filosof însă, o mai dă și prin bălării. Sau e vina traducerilor. Sau e vina faptului că discipolii, amețiți de tot ce li se întâmpla, au transmis greșit din gură-n gură învățămintele

maestrului. Sau pur și simplu n-are dreptate, domne.

Argument: să ne uităm pe geam (în eventualitatea că citiți aceste rânduri când afară e soare, aflați că sunt scrise pe vremea marilor ploii și inundații bucureștene și nu numai). Încă un argument: să se uite și americanii din New Orleans pe geam. Ultimul argument cade, pentru

că americanii din New Orleans nu mai au geam, întrucât a plecat împreună cu restul casei.

Deci argumentul meu e vremea. Desigur, s-ar putea susține că nu e un argument serios într-o astfel de dispută filosofică, deci a spiritului, dar iată că, dintr-un subiect disprețuit (genul: cei care vorbesc despre vreme sunt niște plicticoși fără imaginație care nu știu să fie interesați), vremea a devenit cel mai dramatic subiect al zilei. Cea mai palpitantă rubrică dintr-un buletin de știri e cea meteo. De fapt, întregul buletin de știri a devenit o rubrică meteo. Și pe bună dreptate. Lumea noastră e cea mai bună dintre lumile posibile, dăm să spunem când ne trezim fericiți într-o duminică însoțită, ghiftuiți după grătarul de sâmbătă și mulțumiți că azi nu lucrăm. Deschidem televizorul și, hop, un tsunami (încă nu la noi, Dâmbovița nu face valuri deocamdată). Ieșim afară, pe prispă, și, hop, ne pomenim în plină luptă cu torențele demne de sporturi extreme ale pârâului din sat. Speriați, ne retragem în casă și, țop, tornada care ne-a luat pe sus acoperișul și televizorul când tocmai se dădea știrea despre uraganul din America (deci tocmai când aveam și noi satisfacția că și autoritățile lor au fost luate pe nepregătite).

Deci lumea asta e cea mai bună dintre lumile posibile doar dacă acceptăm că toate lumile posibile sunt la fel de ostile vieții. Dacă prima amibă care s-a gândit să evolueze și-ar fi pus astfel de probleme, s-ar fi răzgândit pe dată. Dar nu și le-a pus și s-a făcut om.

SOLUȚII TINERE PENTRU UN ORAȘ BĂTRÂN ȘI BOLNAV

Bucureștiul e un oraș foarte frumos, mai ales când ești în vacanță, departe de el. În ultimele zile, inundat total, a fost nefrecventabil. Vom vorbi la cald cu câțiva tineri bucureșteni care o să ne spună ce ar schimba ei la orașul ăsta ca să fie mai puțin enervant.

Radu S. (26 ani, curier). În primul rând chestia cu traficul. Nu știu ce se întâmplă, sunt mai multe mașini decât locuitori, cred că unii dintre locuitori merg cu două mașini deodată, altfel nu-mi explic. Nu știu care e soluția, dar eu aș face și zone pietonale, închise circulației, ca să se mai plimbe omul, să mai respire. În al doilea rând e prea sufocat, așa că aș construi cartiere de locuințe, dar nu de vile, ci accesibile, în afara Bucureștiului, să se mai ducă din aglomerația asta îngrozitoare.

Iuliana M. (22 ani, studentă). Transportul e o nenorocire. E fără cap și fără coadă, nu acoperă nevoile noastre și nu e deloc civilizată. Eu, care

aduce niște nemți, poate, sau niște englezi, ceva. Ar ști ei mai bine ce să facă.

Luminița P. (25 ani, vânzătoare). Nu mă pricep foarte bine, dar cred că centrul e cât de cât frumos, cartierele sunt problema. Eu lucrez în centru și când mă duc acasă, mai ales iarna, când se întunecă devreme, mă apucă toate pandaliile. E întuneric, sunt gropi, mizerie, blocurile arată deprimant... Dar nu cred că se poate face mare lucru, că doar n-o să demolăm cartiere întregi, ca să le facem mai frumoase.

Vali G. (23 ani, student). Nu știu, că nu sunt primar, dar cred că marea problemă e cir-

Foto: Omni Press & Design

vin dintr-un oraș mic, sunt de-a dreptul speriați când trebuie să parcurg distanțe mari. Metroul mai treagă-meargă, dar autobuzele sunt de groază. Eu asta aș vrea în primul rând. Și apoi spațiile verzi, bineînțeles.

Florin F. (21 ani, student). Eu aș schimba locuitorii. Aș

culția. E o nebulie. Mai bine nu îți iei mașină decât să faci sacrificii, să-ți iei o mașină mai bună, apoi s-o îneci în bălțile astea sau s-o rupi în două în gropi. Știi ce-aș face eu? Benzi speciale pentru bicicliști, ca așa e civilizată. E mai sănătos să mergi pe bicicletă și nu e atât de poluare.

Pagină realizată de IULIA GORZO

